

som ere enten vitterlige Drukkenbolte eller ufredsommelige Slagsbrødre eller andre, som ikke absolut falde ind under at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling men ere lige henimod Grænsen, burde være udelukkede fra den privilegerede Stilling, som Alderdomsunderstøttelsesloven giver dem. De burde være henviste til det almindelige Fattigvæsen. Hvis en saadan Indskrænkning kunde have været opnaaet, kunde det have bødte noget paa den Bestemmelse, som det ærede Flertal har taget om at ned sætte Tidsrummet fra 10 til 5 Aar. Det har man imidlertid ikke i tilstrækkelig Grad kunnet blive enig om, og derfor have vi maattet opretholde vor Stilling til dette Spørgsmaal.

Derimod have vi ikke haft Betænelighed ved, men ere tværtimod med Glæde gaaede med til at give Loven nogen Udvidelse, i alt Fald en mere human Affattelse for Enker og fraskilte og separerede Kvinders Vedkommende og navnlig over for den Art af trængende Kvinder, som Loven, som den nu er affattet, slet ikke omfatter, nemlig forladede Hustruer. Vi have været særdeles villige til at ændre Loven paa dette Punkt, men ogsaa der have vi ikke turdet gaa med til andet eller mere end til at stille det under de paagældende Kommunalbestyrelses Skøn, om der er tilstrækkelig Føje til at foretage Ændringer i Lovens Bestemmelser efter dens nuværende Affattelse med Hensyn til det Tidsrum, som skal hengaa inden den paagældende kan nyde Alderdomsunderstøttelse. Jeg skal ikke komme ind paa en videre Omtale af dette Punkt, da jeg der er enig med og altsaa kan henholde mig til, hvad der er sagt om det af den ærede Ordfører. Det samme gælder i alt væsentligt med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 5, der gaar ud paa, at Hjælp ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, ikke skal regnes som Fattighjælp for den, som søger om Alderdomsunderstøttelse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds og jeg havde været noget tilbøjelige til at gaa lidt videre, idet vi oprindelig tænkte paa, at det burde være al Hjælp i Sygdomstilfælde, altsaa Hjælp ydet saavel til den paagældende Forsørger som til hans Hus-

stand, der skulde undtages, men paa Grund af den Rækkevidde, som Bestemmelsen vilde have faaet, naar den var bleven saaledes affattet, frygtede vi for, at det vilde kunne møde Modstand andetsteds, og vi akkviescerede derfor ved det, man nu er bleven enig om. Denne Affattelse vil have en ikke ringe Betydning, for saa vidt som den fritager Kommunalbestyrelserne for den ubehagelige Pligt i slige Tilfælde at maatte nægte Alderdomsunderstøttelse.

Det samme eller i alt Fald noget lignende kan jeg sige om Ændringsforslag Nr. 6, som omhandler det Beløb, man vil forsøge paa at fritage ved Bedømmelsen af, hvorvidt den paagældende er trængende til Alderdomsunderstøttelse eller ej. Som det er udtalt af den ærede Ordfører erkendes det for at være Kernepunktet i Lovforslaget. Ved de her foreslaaede Bestemmelser vil nemlig den Anstøtten ved det bestaaende fjernes, der før eller senere maatte fjernes, den nemlig, at man forlanger, at den paagældende for at faa Alderdomsunderstøttelse ikke maa eje noget. Der er ingen som helst Anledning for den Mand, der sidder i trænge Kaar, til at være sparsommelig eller søge selv at lægge noget til Side til sin Alderdom, naar der intet andet Hensyn tages til det, han ejer, end at det simpelt hen drages fra og han faar saa meget mindre i Alderdomsunderstøttelse. Det er et galt Princip, og vi have derfor ment, at man i nogen Grad kunde bøde paa denne Skavank ved den bestaaende Lov ved at bestemme, at naar den paagældende enten ved egen Spar-sommelighed eller som Ducør fra en Arbejdsgiver eller som Hjælp fra Børn eller paa anden Maade har skaffet sig et Beløb af indtil 100 Kr. om Aaret eller et saadant Pengebeløb, at han derfor kan erhverve en Livrente af 100 Kr. om Aaret, eller han har kunnet skaffe sig Ret til at bo frit i Slægtinges, Børns eller andres Hus, skal det ikke regnes ham til Last ved Bedømmelse af, hvad han behøver i Form af Alderdomsunderstøttelse. Jeg erkender, at det kan være tvivlsomt, hvorledes Bestemmelsen vil komme til at virke, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at ihvorvel det nu er forment nærmest som et Paabud, og det er ment, at det skulde være et Paabud, er det jo umuligt at sige